Mester Ákos

Főszerkesztők klubja

VISSZHANG - LX. évfolyam, 44. szám, 2016. november 4.

A vadállati szellemiségű náci lappal állította párhuzamba a *Népszabadság*ot Kósa Lajos, aki rendszerint nem tudja, mit beszél, de most aligha pszichés zavarában fecsegte ki, milyen idiótaság jutott eszébe megint. Az ilyesmit inkább kretén kreatívok találják ki számára az agy- és pártközpontban, a Fidesz vakhitű népe meg imádja, ha a Lajos provokál, mert az mindig olyan vicces és elképesztő.

Most azonban nem róla van szó. Még csak azokról a sajtómunkásokról, közírókról és azokról bal- meg jobboldali megszólaltatottakról sem, akiknek közük volt a *Népszabadság*hoz, s akiket Kósa gyalázatos szövege nyilván vérig sért. Nem, most arról a jellemes osztályharcosról van szó, aki büszke arra, hogy a rendszerváltáskor azonnal átcuccolt balról a jobbszélre, aki nincs fölháborodva Kósa szavain, habár a pártállam idején a pártlap munkatársa volt, annak is a pártrovatában húzta meg magát, de persze már régóta ott kuporodik vezérlő tábornokának szentséges lábainál.

Bencsik András, a *Demokrata* (!) főszerkesztője nagyon elfogadhatatlannak és nagyon méltatlannak tartja, ha népszabadságos múltjára emlékeztetik más lapok főszerkesztői, rettenetesen zokon veszi, hogy Németh Péter és Kovács Zoltán nem képes őt megérteni. Ő nincs kiakadva Kósa kijelentésétől, amiről a két kolléga beszél, az több mint huszonhét éve történt, és azóta annyi minden változott. Ezért hát ordítva közli, hogy hagyják abba a személyeskedést, ne hazudozzanak összevissza, gyomorforgató, ahogyan viselkednek, Kovács pedig menjen a fenébe!

A *Főszerkesztők klubjá*ban (Hír Tv) zaklatott és hevült oda-vissza ordibálás kezdődött („Mit képzelsz te magadról!?”, „Te mit képzelsz magadról!?”), ellilult fejek színesítették az élő adást, magasba szökött a vérnyomás meg a tetszési index – már akinek tetszik az üvöltözve előadott véleményszabadság.

Persze nekem könnyű, én már régóta csak fotelharcosként nézem a televíziók politikai vitaműsorait, de azért kár, hogy ezen a ponton sem Kovács Zoltánnak *(ÉS),* sem Németh Péternek *(Népszava)* nem jutott eszébe hirtelen Esterházy Péter ránk hagyott, gyönyörű tanácsa: „Bizonyos szint fölött nem megyünk bizonyos szint alá.” Ha ez egy pillanatra felötlik bennük, akkor talán váratlanul megértőek lesznek, indulat nélkül, halkan, udvariasan és elegánsan igazat adnak Bencsiknek: „Huszonhét év alatt valóban nagyon sok minden történt és változott, de te kétségkívül maradtál, aki voltál. Lojális, lakáj is.” Őszintén szólva azon sem lepődtem volna meg, ha adás közben a fenébe küldött Zoli feláll, Péterre néz, és csak azt kérdezi tőle: megyünk?